

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **G. S.**, narozen X,
státní příslušnost Tuniská republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022, č. j. OAM-507/ZA-ZA10-LE24-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022, č. j. OAM-507/ZA-ZA10-LE24-2022, jímž žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Současně žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v projednávané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nedostatek odůvodnění se vztahoval k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně nedůvodná a že Tunisko je bezpečnou zemí. K otázce Tuniska jako bezpečné země konstatoval, že organizace Amnesty International aktuálně kritizuje stav lidských práv v Tunisku stran mučení a omezování svobody slova, přičemž lidem kritizujícím vládu a islamismus hrozí útoky ze strany vlády a islamistů. Rovněž Ministerstvo zahraničních věcí na svém webu varuje před hrozbou teroristických skupin na území Tuniska. K zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost uvedl, že při pohovorech k žádosti sdělil, že mu v zemi původu reálně hrozí nebezpečí msty ze strany islamistů, protože v minulosti při demonstraci na Džerbě spálil jejich vlajku, přičemž podle informací sestry žalobce videozáznam tohoto incidentu měl být zveřejněn na sociálních sítích. Konstatoval, že je integrován do západní společnosti a v případě návratu do Tuniska by musel navyknout na odlišnou kulturu a návyky a byl by zbaven práv garantovaných v západním světě.
4. Žalobce podotkl, že v Česku má dlouhodobý partnerský vztah s občankou České republiky, s níž žije ve společné domácnosti, a tudíž měla být jeho žádost posouzena rovněž s ohledem na možné udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu).
5. Žalobce podotkl, že žalovanému předestřel dostatečně jasný a konkrétní azylový příběh, který svědčí o možném pronásledování a hrozbě vážné újmy v případě návratu žalobce do vlasti, k čemuž s poukazem na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků z roku 1992 od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky sdělil, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci neudělil azyl, jelikož opomněl pravidlo, že pokud existují pochybnosti a tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu nelze ověřit, tak se straní žadateli a jeho žádosti se vyhová (*in dubio pro libertate*). Zdůraznil, že žalovaný nevyvinul aktivní činnost, kterou by přispěl ke zjištění skutkového stavu věci, což bylo jeho povinností, a zároveň zlehčoval tvrzení žalobce a neověřil jejich relevanci.
6. Žalobce zdůraznil, že s ohledem na uvedené skutečnosti je jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany důvodná podle § 14 a § 14a zákona o azylu, k čemuž poukázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004-81, dle něhož smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze chránit systematické až celoživotní disidenty, ale všechny, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni za uplatnění svých politických práv, či kterým hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy.
7. Rovněž sdělil, že výrok napadeného rozhodnutí není přesný a určitý.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout pro její nedůvodnost a sdělil, že při posuzování žádosti vycházel především z výpovědi žalobce a z informací o politické a bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv a svobod v Tunisku, a tudíž dostatečně zjistil skutkový stav věci. Zdůraznil, že v případě žalobce lze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu, a to podle zákona o azylu a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 5. 2022, přičemž mu bylo umožněno, aby doložil důkazy na podporu svých tvrzení. Pokračoval, že žalobce přislíbil doložení videozáznamu, na němž je zachycen, jak pálí vlajku islamistů a následně mu vyhrožuje maskovaný příslušník islámského státu zabitím. K doložení videozáznamu mu byla poskytnuta lhůta do 23. 5. 2022, avšak žalobce ve stanovené lhůtě videozáznam nedoložil. Nedoložil jej ani dne 24. 5. 2022 při doplňujícím pohovoru. Následně bylo žalobci podle § 36 odst. 3 správního řádu umožněno dne 12. 7. 2022 seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady či skutečnosti, avšak žalobce této možnosti nevyužil. Žalovaný odmítl žalobní námitku, že zprávy o zemi původu nebyly dostatečné. Konstatoval, že zprávy o zemi původu byly aktuální, objektivní, z relevantních a různých zdrojů a v souladu s požadavky Nejvyššího správního soudu. Žalovaný podotkl, že dostatečně zjistil skutkový stav věci.

9. K námitce týkající se možnosti posouzení udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany žalovaný sdělil, že nebyl povinen toto posuzovat s ohledem na § 16 odst. 3 zákona o azylu. Zároveň žalovaný uvedl, že na humanitární azyl nemá žalobce subjektivní právo ani právní nárok, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že předestřel dostatečně jasný a konkrétní azylový příběh, ba naopak žalobcova tvrzení byla nevěrohodná, fakticky a logicky rozporná. Žalovaný podotkl, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu má povinnost a břemeno tvrzení žadatel (žalobce), přičemž jeho tvrzení má zásadní význam, neboť utváří rámec zjišťovaného skutkového stavu, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že opomenul zásadu, dle níž se v pochybnostech vyhová žádosti žadatele. Podotkl, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu provedl tzv. test pravděpodobnosti a dospěl k závěru, že prezentovaný azylový příběh žalobce byl nevěrohodný, a tudíž nebylo možné uvedenou zásadu v případě žalobce aplikovat. Dodal, že s ohledem na pobytovou historii žalobce byla žádost o mezinárodní ochranu zjevně účelová, neboť žalobce nepodal žádost bezprostředně poté, co přicestoval do Česka, ale až po ztrátě pobytového oprávnění.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobce se po řádném poučení, že může nesouhlasit s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění závěrů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně nedůvodná a že Tunisko je bezpečnou zemí. Nepřezkoumatelnost žalobce rovněž spatřoval v tom, že výrok napadeného rozhodnutí není přesný a určitý.
13. Skutečností, že Tunisko je bezpečnou zemí, a proto byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná, je věnováno víceméně celé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Např. na str. 5 a 6 žalovaný uvedl právní normy definující bezpečnou zemí (zákon o azylu a procedurální směrnice) a zdroje (zprávy o zemi původu žalobce), z nichž dovozoval, že Tunisko je bezpečnou zemí. Na str. 6 a 7 žalovaný rovněž hodnotil tvrzení žalobce o údajném nebezpečí v zemi původu a označil je za značně nevěrohodná a rozporuplná (nejprve žalobce tvrdil, že zapálil vlajku Islámského státu, poté uvedl, že se jednalo o vlajku umírněné islamistické strany Ennahda; tvrzení žalobce o přetrvávajícím významném vlivu islamistické strany v Tunisku byla v rozporu se zprávami o zemi původu; žalobce přislíbil žalovanému doložit výhružné video, což pak odmítl ze strachu, že kdyby mu sestra poslala odkaz na video, hrozilo by jí a její rodině nebezpečí – avšak prohledávat internet, zhlédnout výhružné video a sdělit žalobci skutečnost, že mu hrozí nebezpečí, mohla sestra žalobce bez obav). Na str. 8 pak žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu.
14. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé námitky žalobce. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
15. K námitce, že výrok napadeného rozhodnutí není přesný a určitý soud uvádí, že dle § 68 odst. 2 správního řádu má výroková část rozhodnutí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Všechny tyto náležitosti výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje – označení účastníka (jméno, příjmení, datum narození a státní příslušnost žalobce), dotčená právní ustanovení (§ 16 odst. 2 zákona o azylu) a řešenou otázku (zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 5. 2022 pro zjevnou nedůvodnost). Ostatně žalobce nikterak blíže nespecifikoval, v čem konkrétně neměl být výrok přesný a určitý.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
17. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
18. Podle § 2 bodu 23 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), Česká republika považuje Tunisko za bezpečnou zemi původu.
19. Soud poukazuje na to, že charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na nich. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
20. Jinými slovy, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.
21. Žalobce jako občan Tuniska, které Česká republika považuje za bezpečnou zemi, v průběhu řízení o mezinárodní ochraně vypověděl, že do Česka přicestoval letecky v listopadu 2019 na vízum za svojí tehdejší manželkou, která byla občankou České republiky. V Tunisku pracoval na Džerbě, ale žil ve Sfaxu. Do Tuniska se nemůže vrátit, jelikož by ho tam zabili islamisté, neboť v srpnu 2018 na protest na Džerbě zapálil vlajku islamistů, jelikož kvůli jejich vlivu v Tunisku chřádl turistický ruch, a žalobce tak přišel o práci delegáta v hotelu. Žalobce se od své sestry telefonicky dozvěděl, že v říjnu 2021 viděla na Facebooku video, na němž byl zachycen žalobce, jak pálil vlajku islamistů, přičemž následovala výhružka smrti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

adresovaná jmenovitě žalobci z úst zakukleného islamisty. Žalobce uvedl, že jeho příteli v Tunisku už islamisté usekli ruku a nohu. Dodal, že on sám předmětný videozáznam neviděl, ale že jej žalovanému dodá, pokud mu jej sestra pošle, přičemž později v doplňujícím pohovoru uvedl, že uvedený videozáznam žalovanému neposkytne, jelikož nechce, aby mu jej sestra posílala, neboť by ji to mohlo ohrozit na životě ze strany islamistů. Uvedl, že na ochranu ze strany tamní policie se nemůže spolehnout, neboť sama tuniská policie má potíže s islamisty a nedokáže mu poskytnout potřebnou ochranu, neboť pomáhá jen osobám s protekcí. Zdůraznil, že v únoru 2022 v Tunisku skončilo funkční období prezidenta, přičemž nově nastoupivší prezident pracuje pro islamisty. K tomu žalovaný oponoval, že současný tuniský prezident je ve funkci od října 2019. Žalobce konstatoval, že jiné potíže v Tunisku neměl. Žalobce sdělil, že v současnosti žije již po dva roky ve společné domácnosti s partnerkou, občankou České republiky, která je v rozvodovém řízení, přičemž žalobci už správní orgány neprodlužovaly vízum, a proto mu advokát poradil, ať podá žádost o mezinárodní ochranu. Uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve i přesto, že se od sestry dozvěděl o hrozícím nebezpečí, neboť spoléhal na prodlužování víza, které považoval za formalitu.

22. Žalovaný při svém rozhodování rovněž vycházel ze zpráv o zemi původu žalobce, a to konkrétně ze zpráv Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2021, Aktuální politické a bezpečnostní situace v zemi ze dne 2. 3. 2022 a z informace o Situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 16. 2. 2021 a z dokumentu Ministerstva zahraničních věcí USA Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2021 ze dne 20. 5. 2022.
23. Soud konstatuje, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi. Především totiž neobjasnil, proč mu nemohou poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany islamistů orgány jeho domovského státu. Ze zpráv o zemi původu žalobce přitom vyplynulo, že Tunisko je bezpečnou zemí, která je schopna svým občanům ochranu ze strany státu zajistit. Obecné tvrzení žalobce o tom, že by mu tamní policie neposkytla ochranu z důvodu neschopnosti a potíží policie s islamisty, tak nemůže obstát. K obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob (islamistů) a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu se přitom Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil tak, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Jestliže žalobce obecně nedůvěřuje v justiční systém a policii v zemi jeho původu, k tomu soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).
24. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce až poté, co mu nebylo nadále prodlouženo vízum, a to na radu advokáta, s tvrzením, že spálil vlajku islamistů v srpnu 2018, avšak z Tuniska odcestoval až v listopadu 2019 a o údajné vyhrožující videonahrávce se dozvěděl až od své sestry v říjnu 2021 (sám ji nikdy neviděl). Do té doby hrozbu islamistů nijak nepociťoval (z Tuniska odcestoval až rok a čtvrt po incidentu), a zároveň žalovanému odmítl videozáznam doložit s tím, že by mu jej musela nasdílet sestra. Z uvedeného dle soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplývá, že žalobce využil institutu žádosti o mezinárodní ochranu toliko k legalizaci pobytu. Tímto fenoménem se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

25. Soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žalobce neuvedl natolik ucelená, přesvědčivá a relevantní fakta, aby z nich bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování v zemi původu, a tedy nepovažovat Tunisko ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný se věcně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s tvrzeními žalobce. Závěru žalovaného o tom, že žádost žalobce bylo namístě zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, přisvědčil tudíž i soud. Žalovaný nepostupoval v rozporu s požadavky kladenými na správní orgán rozhodující o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
26. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
27. K námitce, že žalovaný měl posoudit možnost udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, jelikož žalobce žije na území Česka ve společné domácnosti s občankou České republiky, soud konstatuje, že v posuzované věci byly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné, a tudíž podle § 16 odst. 3 zákona o azylu neměl žalovaný povinnost posuzovat možnost udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu).
28. Žalobce dále namítal, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci.
29. Soud k této námitce připomíná, že není možné, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44). Soud tedy námitku žalobce vypořádal způsobem odpovídajícím formulaci žalobního bodu bez toho, aniž by za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty nebo vybíral ze správního spisu ty skutečnosti, které by žalobu mohly případně podporovat.
30. Přestože žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nespecifikoval, které konkrétní skutečnosti žalovaný opomněl zjistit, přičemž podstatná je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v řízení zahájeném na žádost žalobce, ve kterém předmět řízení vymezil především žalobce obsahem své žádosti o udělení mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochrany a sdělením svého azylového příběhu při pohovorech k žádosti. Žalobce měl během správního řízení dostatek příležitostí (dva pohovory), aby žalovanému sdělil všechny skutečnosti, které považoval za rozhodné. Soud tedy uvedené námitce nepřisvědčil.

31. Z výše uvedeného vyplývá, že soud v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. července 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce